

far

BY NORDEA PRIVATE BANKING

EMERICH ROTH
LIVSLÅNG KAMP
FÖR TOLERANS

KONST
DET VACKRA
SKRÅPET

FILANTROPI
PARET SOM
GAV BORT ALLT!

VATTENHJÄLTE
DANIEL EKS
NYA UPPDRAG

DE AVTRYCK
VI LÄMNA

Människor och företeeser som gör skill

/ FAKTA PARET JONASSONS FOND

Rune och Kerstins fond ska bidra till samverkan mellan KTH, Karolinska institutet och Karolinska universitetssjukhuset inom området medicinsk teknik. Ett särskilt ändamål är att främja samarbete mellan KTH och universitetet Kaist i Sydkorea. Donationen är även ett sätt för Rune att tacka KTH och KI för sina utbildningar, samt KS där han arbetade under större delen av sitt liv.

/ GÅVAN

De gav bort allt

Kerstin och Rune Jonasson hade levt ett långt och framgångsrikt liv när de en sommardag för fyra år sedan bestämde sig för att ge bort hela sin förmögenhet. I dag, 70 miljoner fattigare, känner de sig mest av allt lättade.

Text Kina Zeidler Foto Bruno Ehrns

»Vi var förvånade över att donationen uppfattades som så stor... Men det är ju roligt.«

Vi bjuds på te och våfflor i överflöd.

»Det är den utsvävning vi unnar oss nu för tiden«, berättar Kerstin, 90, och nickar kärvänligt mot sin några år yngre man. Nä, några långresor orkar de inte längre med och några andra, dyra vanor eller saker har paret aldrig varit intresserade av. I dag lever de endast på sina pensioner.

»Att umgås med vänner räcker långt, i alla fall så länge vi har huvudet i behåll. Sådan har vår livsfilosofi alltid varit«, förklarar Kerstin och lassar på ännu en våffla.

»Och så fick vi inga barn och på så sätt kan man spara mycket pengar.«

Det var Runes farfar som 1938 med »några hundralappar« la grunden till den aktieportfölj som Rune har förvaltat under hela sitt liv.

»Det blev en hobby kan man säga, vi hade väl inga tankar på hur vi skulle använda besparingarna.«

Vilka drivkrafter styr när man tar ett beslut om att ge bort hela sin förmögenhet? För Rune, läshuvudet från den lilla gruvorten Våghalsen som kom in på KTH men efter några år som forskare vid försvarets forskningsanstalt sadlade om till läkare, var det viktigt att pengarna skulle gå till något nyttigt. För Kerstin är det självklart

att bry sig om andra. Äldst av sex syskon från en bondefamilj med begränsade resurser tog hon sig till Stockholm, läste till sjuksköterska och tjänstgjorde 1950 i Koreakriget.

»I min lilla by Hallands Ljungby där jag växte upp satt vi alla i samma båt när krisen kom 1929. När man hade bakat eller slaktat delade man med sig till grannarna.«

Paret träffades på Skansen den 20 augusti 1953 till tonerna av vokalisten Saga Sjöbäck. Hon minns det mesta, Kerstin.

»En kille i blaser med tjockt, fint hår bjöd upp mig och frågade; *May I have this dance.* Så började vårt gemensamma liv.«

Parets donation är en av de största privata i KTH:s historia. Men själva betraktar de inte den som särskilt stor.

»Vi var förvånade att den uppfattades så, men det är ju roligt också«, säger Rune som av en slump såg en artikel om att Lunds universi-

tet var det enda lärosäte som hade råd med en viss typ av kamera ämnad för medicinsk forskning. Han tog kontakt med en vän och tidigare kollega på KTH och inledde en diskussion om att upprätta en fond för inköp av medicinsk apparatur som skulle kunna användas i samarbete med Karolinska institutet.

»Ett lyckokast för oss att KTH var intresserade också«, konstaterar Rune.

Kerstin menar att donationen har tillfört en »enormt trevlig och lärorik dimension« till parets liv.

»Att med vakna ögon och varma händer få uppleva vad pengarna går till har jag upplevt som väldigt berikande. Jag känner mig lycklig över responsen vi har fått, den har varit helt enorm.«

Jag undrar om Rune någonsin har tvekat över att de tog rätt beslut. Nej, det var en lättnad, svarar han.

»Nu har vi gjort vårt.«

TIPS ATT TÄNKA PÅ VID DONATIONER

Philip von Segebaden, fundraisingansvarig vid KTH: »Som donator tjänar man på att göra sin research, att veta vad man ger sig in på och att hitta ett område som man har ett intresse för. Det är inte så vanligt att man följer donationen såsom paret Jonasson gör. Att ha dem så pass närvarande i processen är fantastiskt för KTH.«